

XXIX.

ТРЕВОГА.

О бѣдно сѣрдце, пакъ се вълнувашъ,
 Пакъ се безумно въ гърди ми трѣпкашъ,
 Примрешъ минутно — и забѣснувашъ,
 И пѣйшъ пияно, и болно пѣшеашъ.

О сѣрдце мое, сѣрдце несвѣсно,
 Кога ще имашъ отдихъ надѣждень?
 Смүтове вѣчни люшкаты те бѣсно, —
 Нѣма за тебе часъ безмятежень!

Най слабый ударъ болки въ тебѣ буди,
 Най-ситна искра въ пожаръ те тура;
 Ту спомень горки, ту скърби луди —
 Сѣ ще въ тебѣ има нѣкоя буря.

И ти пакъ жедно пийшъ мжки нови
 И сладко сладко горишъ, копнѣешъ —
 Стига, — че нѣщо те мжчи, рови...
 Стига, — че страдашъ и — че живѣешъ!

1888.

XXX.

НЕ СИЛИ СЕ.

Не сили се на исповѣдь тежка,
 Не откривай свойта тайна жална;
 Твойтѣ сълзи казватъ я безъ грѣшка:
 Ти си жертва на сѣдба печална.

И тебѣ рано измѣни живота,
 Скърбъ забули твойто чело ясно.
 Ти, йощ' млада, влачишъ вечъ хомота
 Тежкиятъ на битие нещастно...